

СТАЛИЙ ЕКОНОМІЧНИЙ РОЗВИТОК СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ

проф. Сотник І.М., студент гр. ЕДМ-32 Дмитрієвський В.О.

Сільське господарство в економіці країни виконує важливу роль: воно задовольняє запити населення у продуктах харчування, а галузей виробництва – у сировині, виготовляє різну продукцію для вивезення за кордон. Близько третини споживчих матеріальних благ населення – це продукти агропромислового комплексу [2].

Сільськогосподарські підприємства до теперішнього часу будують свої відносини з природою переважно на основі екстенсивного споживання наявних багатств природного середовища. Таке ставлення до природи обумовлює появу як локальних, так і глобальних економічних та екологічних проблем, що накопичуються у сільському господарстві та пов'язані, у першу чергу, зі зниженням родючості ґрунтів, кількості та якості одержуваної продукції. У зв'язку із цим, досить актуальним постає питання про формування нових відносин аграрного сектора із природою на основі концепції сталого розвитку.

Сталий розвиток сільськогосподарського підприємства – це такий спосіб його функціонування, що орієнтований на досягнення взаємодії між ресурсами, технологіями і менеджментом з економічним, соціальним та екологічним середовищем [1]. Основними ознаками, які характеризують сталий розвиток сільськогосподарського підприємства, є: використання ресурсозберігаючих технологій, що забезпечують мінімізацію шкідливого впливу виробничо-господарської діяльності на довкілля; встановлення оптимального балансу між виробленою продукцією та спожитими ресурсами підприємства; забезпечення соціальної захищеності персоналу підприємства.

Пропорційний розвиток сільськогосподарських підприємств значною мірою залежить не тільки від цін реалізації продукції їх виробництва, які визначаються попитом і пропозицією, але й від рівня виробничих витрат на одиницю продукції у межах усієї сукупності організаційно-правових структур ринкового середовища [3]. Оптимізація ресурсного потенціалу позитивно відобразиться не тільки на активізації кумулятивних процесів ефективного розвитку багатовекторного спектру економічних відносин між суб'єктами господарювання аграрної сфери, але й на формуванні збалансованої ринкової системи. В зв'язку з цим, стратегія сталого розвитку потребує врахування наявного виробничого потенціалу сільськогосподарських підприємств в контексті локалізації внутрішніх резервів економії маркетингових витрат. Тому виникає потреба у розробці комплексу заходів щодо сталого розвитку сільськогосподарських підприємств на ринку продовольчої продукції [1].

Слід зауважити, що Україна вже зробила ряд кроків у питаннях впровадження сталого розвитку на державному рівні і в агропромисловому комплексі зокрема. Останніми десятиліттями відбулися позитивні зрушення у сільському господарстві України, пов'язані з поступовим впровадженням нових технологій у сільському господарстві, оновленням техніки, впровадженням інноваційних організаційно-економічних методів ведення бізнесу тощо. Проте, нажалі, ці заходи не дають змогу дотепер ефективно вирішувати соціально-економічні проблеми сільських територій Крім того, в Україні становлення та розвиток не завжди безпечних, з екологічної точки зору, технологій сільськогосподарського виробництва, нехтування системними природоохоронними заходами та недостатнє їх фінансування є причиною загострення економічних та екологічних проблем розвитку сільськогосподарських підприємств. В результаті рівень забруднення території України

внаслідок технологічної відсталості виробництва у 3,2 рази вищий порівняно з країнами Європейського Союзу.

На нашу думку, в сучасних умовах важливим елементом формування та імплементації стратегії сталого розвитку сільськогосподарських підприємств має стати підвищення використання наявного наукового аграрного потенціалу; впровадження енергозберігаючих і прогресивних технологій виробництва; створення сільськогосподарських обслуговуючих кооперативів з надання послуг товаровиробникам у веденні селекції та відтворенні сільськогосподарських тварин, ветеринарному забезпеченні, закупівлі та реалізації тваринницької продукції; розширення обсягу вирощування високобілкових зернових культур; використання дотаційних коштів за реалізоване сільськогосподарськими підприємствами молоко і м'ясо переробним підприємствам виключно на розвиток тваринництва; докорінного поліпшення стану племінної роботи і ветеринарного обслуговування сільськогосподарських підприємств [2]. Крім того, сталий розвиток сільського господарських підприємств має базуватися на інтеграції всіх підприємств аграрної сфери.

1. Розвиток сільських територій (стан, проблеми, перспективи) / С.І. Бойко, І.Р. Залуцький, Х.М. Питула та ін.; [наук. ред. С.І. Бойко]. – Львів: ІРД НАНУ, 2011. – 61 с.

2. Прокопа І.В. Соціальні аспекти розвитку сільських територій / І.В. Прокопа // Економіка АПК. – 2010. – № 11. – С. 48-51.

3. Саблук П.Т. Розвиток сільських територій в контексті забезпечення економічної стабільності держави / П.Т. Саблук // Економіка АПК. – 2010. – № 11. – С. 4-12.

Економічні проблеми сталого розвитку : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції, присвяченої пам'яті проф. Балацького О.Ф., м. Суми, 6-8 травня 2014 р.: у 2-х т. / За заг. ред.: О.В. Прокопенко, О.В. Люльова. - Суми : СумДУ, 2014. - Т.2. - С. 71-72.